Ч. 266. Субота 11 грудня (28 падолиста) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зло651женем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ситуация. — Проґрама найблизших днів. — З ради державної. — Наміри Японії. — Письмо президента Сполучених Держав Тафта.

Вчера по полудни парляментарна комісия славяньскої Унії мала нараду з презесом польского Кола. Пороблені Колом польским заяви будуть становити предмет дальших нарад славяньскої Унії, котрі відбудуть ся нині по полудни.

„Agrarische Korresp.“ доносить, що клюб ческо-аґрарних послів до ради державної ухвалив на вчерашнім засіданю одноголосно боронити первістного становища славяньскої Унії і при нім обставати.

„Slavische Korresp.“ доносить, що санацию парляментарних відносин треба поділити на три части. В першій розходить ся о передсьвяточну сесию, котра могла би потревати найпізнійше до дня 22 с. м. Іде о полагоджене в тій сесиї трех найважнійших предложень: буджетової провізориї, закона уповновластнюючого і континґенту спіритусу. Ті предложеня мають бути ухвалені ще теперішному правительству.

Відтак настане перерва в нарадах до половини січня. В часї перерви на основі умовленої проґрами парляментарних праць прийде до реконструкциї кабінету, а то в той спосіб, що будуть виключені теки президента міністрів, справ внутрішних і краєвої оборони, — число славяньских і німецких міністрів має бути рівне, однако загальне число міністеріяльних тек не має бути побільшене. Утворений в той спосіб кабінет буде тимчасовий а по нім прийшов би вже кабінет парляментарний. На тій підставі ведуть ся тепер переговори.

Кореспонденция „Центрум“ дає до пізнаня, що славяньска Унія, коли одержить обітницю, що прийде до реконструкциї кабінету в часї сьвяточної перерви, позволить на полагоджене й третого читаня буджетової провізориї.

В дальшім ході нарад вчерашного засіданя палати послів виголосив довшу промову п. міністер скарбу др. Білиньский в обороні буджетової провізориї і взивав послів до полагодженя тої справи, бо в противнім случаю держава була би виставлена на шкоду і недобір виносив би до 90 міліонів корон.

Промовляло ще кількох бесідників, між ними п. Глібовицкий, виступаючи против заграничної політики Австриї. Наради відтак перервано і відложено до нині. Внесене п. Окуневского, аби перше видане закона про торговельні договори поставлено на дневнім порядку аж по третім читаню провізориї буджетової — відкинено і ухвалено поставити єго на дневний порядок вже по першім читаню провізориї.

Президент Сполучених Держав Тафт вислав до конґресу письмо, в котрім сказано, що відносини, які лучать Сполучені Держави зі всіми заграничними державами, суть нормальні, приязні і вдоволяючі. Дальше описує поступ дипльоматичних переговорів з Вел. Британією. Становище Сполучених Держав супротив анексиї Конґа Бельґією полягало на прихильній заохоті, а оправдувало єї довіріє, що вимоги людяности будуть заспокоєні. Що до европейского Всходу, то замічено в письмі, що усліва більшої участи Америки в тамошній торговли з поступом конституцийних правительств стали ся ліпші як коли небудь. Що до Нікараґуи, де убито двох Американців, правительство Сполучених Держав розслідить ту справу і буде мати на оці справу цивілїзациї і поступу в тім краю. Що до Далекого Всходу каже письмо, що Америка єсть за рівноправностию і цілковитою ненарушимостию териториї Хіни.

Вкінци підносить письмо високий стан добробиту краю і висказує пересьвідчене, що треба надіяти ся значного скріпленя економічного руху.

13)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Зі смертию в руці.

— Чи то дійстно правда?

— Так мені казав один войсковий лікар.

— Таки-так — вмішала ся тепер тут до розмови обох дам сестра одного офіцира — я то знаю від мого брата. Японьскі офіцири подіставали то були, коли ішли на війну против Росиян.

— А знаєте, що то єсть?

— Мені здає ся, що то згущений квас пруский. Мій брат казав, що они діставали малесенькі скляні флящинки, котрі потребували лиш відткати і понюхати. За одним віддихом зараз всему й конець наставав.

Дамам аж мороз пішов по тїлї.

— За одним віддихом — то страшно!

— Страшно? — Мені видить ся, що чудесно! — сказала старша дама, що виглядала мов би якась схорована. — Мені здає ся, що кождий чоловік повинен би мати таку флящинку до розпорядимости. Ми би ще раз так довго жили, як би мали смерть в руці, як би ми знали, що можемо кождої хвилї конець собі зробити, скоро лиш не годні вже видержати на сьвіті.

— Тож би був гріх вопіючий до неба! — сказала на то пані радникова.

— Певно, що гріх. Але бувають такі случаї —

— Як би й не було, а послідна хвиля не повинна ніколи бути погана. Повинно ся мати можність зійти із сего сьвіта в мирі і без муки. Подумайте собі лиш, як то страшно кинути ся з вікна, утопити ся, застрілити ся або згинути під поїздом зелїзничим. Правда — добровільно буде гинути лиш якийсь нещасливий, якийсь дійстно нещасливий. І на щож держати такого силоміць при житю?

— Ну, то вже річ віри і совісти. Дійстно благородний чоловік ніколи сам собі смерти не буде робити.

Оттак розмавляли дами ще якийсь час, а відтак розійшли ся. Якийсь кусень дороги ішли всі разом, а опісля на кождім розї улиці одна з них відлучала ся, аж остаточно кожда з них ішла своєю дорогою.

— Як в житю — думала собі пані Ґертруда, а єї чорні задумчиві очи споглядали задумані кудись далеко.

Розмова, яка завела ся була при самім кінци, звучала в єї ушах ще дальше. Звичайно, коли вечером сиділа сама одна в своїй комнаті, взяла до рук якусь книжку, якусь роботу або грала трохи на скрипці. Нині сиділи з заложеними руками, а по єї лици, по єї чолї видко було, що над чимсь роздумувала. Флящинка з отруєю, не сходила їй з думки. Раз, однісенький раз відотхнути — і всему конець! Без муки, без борби — і просто скінчило ся!

Она замкнула очи а єї лице роз'яснило ся нібы від якогось щастя.

Ніхто преці не знав, як важко жило ся їй на сьвіті, як пусте і страшне оно розтягало ся перед нею. Літа єї молодости, горячі мрії будучности вже давно були минули, а перед нею може вже десятки літ лиш самота, огірчене, нидїне. Була майже сама одна на сьвіті. Всі, котрих она любила в родині, вже були повмирали, остались були ще лиш еґоісти, самолюби і бруталї, котрі навідували ся або писали до неї, коли їм чого було від неї потреба. Колись давнійше, ще дівчиною думала о тім, що нажиє собі слави яко артистка. Але єї талант був за малий до того. Остаточно віддала ся була за малого урядника і мусїла тепер бути рада з того, що єї мала вдовича пенсия і лекциї музики, які давала, ставали їй в пригоді. А все таки мала кілька тисячів корон в банку — на случай крайної нужди.

Засьміяла ся гірко. Крайна нужда преці вже настала. Се зрадлива недуга, котрої ознаки відчувала вже від кількох місяців. Лікар, що правда, робив надію, радив передовсім лїчене в якійсь санаториї а відтак подорож до Каіра. Она певно верне звідтам з здоровими легкими. — Коли вам ваші средства на то позваляють, то не жалуйте гроший. Здоровлє остаточно важнійше як все инше.

А колиж якийсь лікар говорив инакше, колиж не додавав своїм пацийентам, навіть таким, що вже таки були на смерть засуджені,

Російска „Річ“ доносить, що на онОгдашній раді міністрів обговорювано подрібно положенє на Далекім Всході і висказано пересьвідченє, що Японія не має наміру викликувати війни, але що робить приготовленя, аби зломити деякі міжнародні умови. О які то міжнародні умови розходить ся, можна здогадувати ся з того, що в російских дипльоматичних кругах в Петербурзі розійшла ся поголоска, що Японія має вскорі проголосити анексію Кореї, котрій в договорі в Портсмут по покінченю російско японьскої війни запоручила була автономію і ненарушимість териториї. Анексия Кореї була би отже найважнійшим здобутком Японців в послідній війні.

Новинки.

Львів, дня 10 грудня 1909.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера вечером на кілька днів до Кракова, а в наслідок того не буде в неділю уділяти авдиєнций.

— **Президент** ц. к галицкої дирекциї почт і телеґрафів п. Іван Сеферович виїхав за урядовими ділами до Відня. Заступництво обняв віцепрезидент п. Людвик Пікор.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі іменувало практикантів рахункових: Кав. Вітрилака, Павла Кунена, Йос. Цидилу і Альфр. Пляйса асистентами рахунковими в департаменті рахунковім гал. Дирекциї почт і телеґрафів.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила вибір Ів. Сочнинського, управ. 2-кл. школи в Давидківцях на репрезентанта стану учительского до окружної Ради шкільної в Чорткові; — іменувала: заступниками учителів: Йос. Гусаковского в гімназиї Франц Йосифа в Тернополи; — перенесла: заст. учит. Сидора Єлюка з руск. гімн. в Перемишли до гімн. в Бережанах; — Кар. Твердохліба заступн. учит. в Золочеві до філії руск. гімн. у Львові; іменувала в школах народних: Стан. Фуду учителем 3-кл. муж. шк. виділ в Бучачи; Касп. Молчановского учит. 4-кл. шк. в Бучачи; Григория Гуменюка учит. 4-клас. школи в Лютовисках.

— **Із „Зорі“.** Тов. руских ремісників і промисловців „Зоря“ у Львові уладжує на дохід будови власної салї в неділю, дня 12 с. м. в сали тов. „Gwiazda“ при ул. Францїшканьскій ч. 7 аматорску виставу „Чорноморців“, народної оперети в 3 діях Кухаренка Старицкого, музика М Лисенка. Початок о год. 7 вечером. Білети можна набувати скорше в „Народній Торговли“ і книгарни тов. ім. Шевченка.

— **Філія** „Сїльского Господаря“ в Камінці струм. Перші загальні збори філії „Сїльского Господаря“ в Камінці струм. відбули ся 1 падолиста с. р. при участи понад 100 осіб. Предсідателем вибрано о. дек. Цегельского, котрий в довшій промові вказав учасникам на користи і потребу товариства господарского передовсїм в камінецкім повіті. Членів вписалось на разі 26. Головою філії вибраний о. Кароль Бардин, секретарем п. Роман Пекарский.

— **Заказ голеня вусів у войску.** В однім з послідних розпоряджень Міністерство війни оголосило строгий заказ голеня вусів в армії. Заказ той есть лиш пригадкою давнійшого, який містить ся в приписах о умундурованю армії. Виїмку творить лиш 14-ий ческий полк драґонів, що стоїть тепер залогою в Станиславові і Коломиї, котрий на памятку побіди молодих безвусих рекрутів того полку над Прусаками під Колїном 1757 р. має наказ, щоби всї вояки і офіцири голили вуси. Привілей той, скасований в 1869 р. затвердив Цїсар Франц Йосиф знову в 1875 р.

— **Лютий службодавець.** З дому при ул. Сикстуский ч. 14 завізвано онегди вечером поготівлю ратункову до непритомної служниці 19 лїтної Мариї Ількивної, котру єї службодавець так тяжко за то побив, що она загаїла ся пішовши на купно до склепу. Дївчина не відзискала притомности і в такім станї відставлено єї до шпиталю.

— **Подвійний замах самоубийчий.** Поліциян, що передтамтої ночи патрулював на улиці Курковій, добачив около 4 год. рано під касарнею 80 пп. лежачого на бруку в калюжи крови якогось вояка тогож полку. Рівночасно добачив і отворене вікно а побіч непритомного вояка баґнет. Заалярмована сторожа войскова могла лиш ствердити як той вояк називає ся, але що з ним стало ся, поки що годї знати. Можна припускати, що вояк той виконав в ночи подвійне самоубийство: насампереди станув на вікні і підрізав собі баґнетом горло, а відтак кинув ся з вікна на улицю. Поготівля ратункова відвезла вояка в безнадійнім станї до гарнізонового шпиталю.

— **Огнї.** Вчера рано вибух огонь в робітни кравецкій п. Штаєбера при ул. Собіского ч. 9. Займив ся був стіл кравецкий, котрий тлїв цїлу ніч, аж рано зачав горіти таки полумінею. Огонь небавком угашено. — Вечером дня 5 грудня вибух грізний огонь на фільварку п. Янковского в Росоховатци коло Слободи золотої підгаєцкого повіта і в однїй хвили станули в огни стайнї, з котрих часть згоріла. В огни згоріло около 100 штук худоби а решту лиш з великим трудом удало ся вивести. Огонь вибухнув з незвістної причини в будинку де містила ся челядня.

— **З судової салї.** Перед судом присяжних розпочала ся вчера розправа против Михайла Плетїнка, господаря із Спасова, обжалованого о скритоубийство. Акт обжалованя закидає єму, що він в ночи на 9. вересня убив тету своєї жінки Мариї Кайдової. Тїло Кайдової знайдено в рові при дорозї занурене до половини у воді а на голові спостережено велику рану, сягаючу аж до мозку.

Шукаючи за убийником, власти слїдчі набрали переконаня, що убийства не міг хто инший допустити ся як лиш Плетїнко, котрий мав інтерес в тім, щоби позбути ся Кайдової. Кайдова записала була єго жінцї 8 морґів ґрунту, застерігаючи собі, що аж до смерти буде єго ужиткувати. Плетїнко доробившись в Америцї значного майна, купив ґрунт побіч обійстя Кайдової і від тої хвилї, як сказано в акті обжалованя, хотів позбути ся Кайдової.

Зпершу хотів він то право ужиткованя аж до смерти купити від неї і давав їй два тисячі корон а коли Кайдова не згодила ся, мав відгрожувати ся, що єї убє. Перед тим однак своїми впливами в громадї, яко чоловік заможний постарав ся о то, що Кайдову признано за розтратну а суд установив над нею кураторию і іменував Плетїнка куратором. Мимо того Плетїнко не міг позбути ся гадки убитя Кайдової і в ночи на 9. вересня виконав свій плян. Акт обжалованя не ставить однак на то непохитних доказів, що Плетїнко убив Кайдову длятого, щоби єї позбути ся. — Розправа в сїй справі мала вчера скінчити ся, але в виду того, що за пізно розпочала ся, закінчить ся аж нинї.

Плетїнко не признає ся до вини і зізнає дуже певно. Він каже, що Кайдова не зробила єму нїколи нїякої кривди і не мав причини єї убивати. Він доказує, де був під ту пору, коли стало ся убийство. Жандарм, котрий переводив перше слїдство, зізнав, що первістно підозрівано о убийство якогось Томащука і єго навіть арештовано, але пізнїйше підозрівано вже Плетїнку. При кінци вчерашної розправи, котра потягнула ся аж поза 10 год. вечером, арештовано свідка Пасїку, війта із Спасова, за фальшиве сьвідоцтво, а то длятого, що він при розправі зізнавав инакше як в слїдстві.

відваги і надії? Ох, она знала, до чого дійде. Стратить гроші на дорогу подорож а верне домів так само хора як і перед тим, нездібна даванти лекциї і буде змушена відмовити собі всякої вигоди, аж остаточно так виниділе і висхне, що засне на віки а нїхто навіть не скривить ся за нею. Она вже від давна лякала ся такої смерти, кілько разів лиш собі о тім подумала. Тепер же, коли она надходила щораз близше, сама вже гадка о тім була для неї не зносимою.

Єї покійний чоловік зробив був одному знакомому, молодому лїкареви, велику прислугу, виратував єго з великого клопоту. На єго вдячність і преданість могла она числити. Фляшочка, тота фляшочка, котру треба би лиш понюхати, не сходила їй з гадки. Від него могла би она дістати таку фляшочку. Сама однак не знала, чи лиш написати до него, чи таки самій до него поїхати.

По довшій розвазї постановила написати до него і з довірєм представити єму своє положенє.

Він відписав їй довгий щирий лист. — Дістанете фляшинку — розуміє ся, скоро ваша постанова не виходить лиш з хвилевого роз дражненя, лиш випливає із зрілої розваги. То чей знаєте, що я як лїкар і яко чоловік провинив би ся, як би я сповнив ваше бажанє. Мимо того я то зроблю з вдячностию для вашого мужа. Лиш о одно вас прошу: розважте собі ту справу ще через цїлий тиждень. Коли по сїм тиждни ваша гадка не змінить ся, то потребуєте лиш одно слово сказати а ваша бажане буде сповнене.

Велике зворушенє опанувало єї, коли она прочитала сї слова. Почувала ся сильною і свобідною, бо лиш она, она сама одна держала в своїй руці своє житє, свою смерть. Прикро їй було, що мала чекати, ще цїлий тиждень чекати. Як то по дурному, що він зажадав від неї такого часу до надуми! Хибаж він не зрозумів того, що она то вовсїм кріпко собі постановила, вже длятого так кріпко постановила що єї не гнала нїяка катастрофа а лиш тому, що кождий з так для неї однакових днів означав для неї нові муки?!

Ну, нехай, она буде чекати. Тиждень то не вічність. А мине тиждень, то она дістане фляшинку в руки а тодї з власної волї і з повною сьвідомостию відотхне послідний раз.

— — — — — — — — — — — —

Але днї ставали такі довгі як ще нїколи перед тим не видавали ся їй такі довгі. Якась чудна опанувала єї горячка, якась туга, щось єї віба перло, таки гнало щезнути зі сьвіта, розпасти ся, запасти ся під землю.

Так видержала три чи чотири днї. Пятого дня написала: „Вже не можу довше видержати“. — В два днї опісля приніс їй посланець з почти малу запечатану пачочку.

Дрожачими пальцями розгорнула єї. В малесенькім пуделочку, що було густо виохане ватою, лежала добре заткана склянна рурочка наповнена якимсь безбарвним плином. На рурочку була наліплена карточка зі знаком, що то отруя.

Осторожно вийняла она рурочку з єї мягкого опакованя. Отже то була смерть. Так невинно, мов би яка забавочка виглядала тота смерть! Їй прийшов на гадку середновічний танець смерти та всілякі страшні образки представляючі кістяк з косою — сваху костомаху, як она підкошує людий. Уста єї зложили ся до легонького усьміху. Їй назначена була лїпша, краща судьба. Єї смерть не виглядала так погано як тота сваха костомаха а подобала більше на ґенія зі спущеною в долину смолоскипою.

Запакувала рурочку знов старанно до пуделочка і замкнула єї в своїй шафі. Вечером коли лягала спати, хотїла поставити єї коло свого ліжка а відтак дрімаючи лагідно заснути і опинити ся на тамтім сьвітї.

— — — — — — — — — — — —

По полудни пішла ще раз до лїкаря. З тихою іронією вислухала єго поважні слова: Мусите виїхати! Коли тут останете, то я за вічно не ручу.

Она сказала єму, що хоче вже слїдуючого дня виїхати і пішла. Як би ще не була знала що робити, то сей варок був би зробив не відкличною єї постанову. Маючи перед собою довгу недугу а коло себе ґенія зі спущеною смолоскипою — чи міг тут ще вибір трудний бути, чи взагалї був тут ще якийсь вибір.

Она положила ся спати. Сьвічка ще горіла і осьвічувала лагідно рурочку з прозорим плином. Очи женщини мов би впили ся в ту рурочку; она потребувала лиш сягнути рукою, розломити печатки і лиш раз відотхнути.

(Дальше буде).

— **Не повело ся.** Незнаних пять злодіїв пробовали оногдашної ночи щастя в Бібрці. Приїхали мабуть зі Львова, бо мали візок з кіньми. Насамперед дібрали ся до торговлї блаватних товарів Вінда і забрали значнійшу скількість шовкових, оксамітних і т. п. товарів, зложили добичу на візок і поїхали під будинок Каси задаткової. Коні лишили на дворі а самі пішли до будинку і хотіли винести звідтам вертгаймівску касу. На щасте надійшов вахмайстер жандармериї Охман, а побачивши візок перед будинком, заглянув до середини і спитав, хто там знаходить ся о тій порі. Тоді всі злодії вибігли з будинку і почали втікати. Жандарм був поза службою і не мав карабіна при собі, добув лиш шаблї і пустив ся за злодіями, але без успіху, одного лиш зранив легко. Злодії втекли, лишаючи візок з вкраденими материями. Жандарм повідомив о тім львівску полїцию, котра розвела слідство.

— **Про катастрофу в копальни вугля** коло Чері в удільній державі Іллінайс в Сполучених Державах доносить американьска „Свобода“: Коли в суботу 13 падолиста ранком почала ся праця, з'їхало під землю 480 майнерів (копальників). Они становили майже ціле мужеске населене місточка. Що кількадесять з них живе, завдячують се тільки тій обставині, що пару хвилин перед експльозиєю покінчили свою шихту. Нещасте спричинила експльозия ґазів. Сейчас по вибуху, який в проміри кількох миль потряс землею, почали клубити ся чорні важкі хмари димів з отворів майни (копальні). В мить при майні найшло ся усе населене місточка. Почато ратункові праці. Однак одурюючі дими і ґази, добуваючі ся на верх, та невиносима горяч унеможливляли всякий почин дістати ся до нещасних під землею. Рівнож і поміч, яка наспіла з околичних місцевостий, не вдіяла нічого. З'орґанізував ся сейчас корпус охотників, які постановили за всяку ціну дістати ся до нещастних. Фермер Тома Флюд зголосив ся перший, за ним пішли й другі. І одинайцять сих героїв, несучи поміч нещасним своїм братям найшло рівнож страшну смерть у майнах. Шість разів, раз по разу неустрашимі герої з'їздили у глибоку на 500 стіп шихту. Перші три рази мусїли сейчас, як лишень дійшли до вугляної жили, дати сиґнал до повороту, бо грозило їм удушене і спалене в пекольно горячій атмосфері. Ослаблених до краю, майже в потріскавих легких добуто на верх. Третого разу др. Л. Д. Нове, що прилучив ся, впав непритомний і єго мусїли відвезти до шпиталю. Мимо вговорювання урядників, одинайцять героїв порішили попробувати ще раз. Жінка одного з них конвульсийно хопила мужа за ноги та з роздираючим серце плачем молила єго, не йти під землю. „Я знаю — ридала — що ви всї там загинете!...“ І слова її стали страшною дійстностию. Великий кіш з тими, що йшли неустрашимо на смерть, тихо скотив ся у чорну прірву. Задержав ся при вході до другої вугляної жили. Три мінути ждав машиніст на сиґнал, щоби кіш підняти в гору. Єго не було. В страшнім прочутю, не ждучи дальше, з можливо найбільшою скоростию почав тягнути кіш в гору. Грозою проймаючий вид показав ся перед очима присутних. Коли кіш ішов поволи в долину, море полуміня обхопило героїв і усмажило їх на вуголь. Одинайцять нових трупів. Три мінути тревало тільки — а з одинайцять найблагороднїйших людий лишило ся одинайцять спалених на вуголь, чорних трупів... Ґовернор стейту Іллінайс зарядив сейчас строге слідство. Число погибших виносить 367. Гадку, що кого небудь вдасть ся вирятувати, залишено, як зовсім неможливу до виконаня. Всї майнери, що находять ся в долині, в горіючім пеклї уже мусять бути трупами. В місточку нема ні одного дому, який не оплакував би когось. В однім одинокім бльоку з 66 мужчин лишило ся в живих тільки двох. Одна жінка, якої чоловік і двох синів найшли смерть глубоко під землею, збожеволіла. А лишивших ся жде страшна доля. Число осиротілих діточок подають ґазети на висше 1000, вдовиць більше як 100. Зі смертию їх живителів стукає до їх хат невмолимий голод. Ґовернор стейту в горячій відозві просить усе населене Сполучених Держав прийти своїми лептами в поміч сиротам.

— **З царства злодіїв і розбишаків.** В Росиї великі злодії обкрадають державу на сотки мілїонів, а малі кого можуть, не виймаючи й церков та сьвятих образів. По великій обікражи чудотворної ікони Пречистої Діви в Ченстохові, записують тепер росийскі газети другу велику обікражу церкви. З Петербурга доносять іменно, що в Твері обрабовано тамошну православну церков. Злочинці поздирали золоті прикраси, дорогі камені і перли з образу Матери Божої та забрали численні цінні золоті і срібні предмети. З Петербурга вислано до Твера самих найлїпших детективів.

Телеґрами.

Брукселя 10 грудня. Стан здоровля бельґійского короля був вчера пополудни вдоволяючий. Король приймив 4 особи на авдиенциї. Тут не знають нічого о покликаню з Монахова наслідника престола кн. Альберта. Поворот єго мав і так наступити з кінцем тиждня.

Петербург 10 грудня. Комісия інтерпеляцийна приняла інтерпеляцию в справі ґен. Толмашева, котрий неправно усунув професорів університету в Одесі.

Петербург 10 грудня. „Реч“ доносить, що в кругах міністерияльних панує що до положеня на азийскім Сході переконане, що не дійде до війни. Як би й не було а нема певности, чи Японці не переступлять границї визначеної їм межи народним правом і єствуючими договорами. Що би й не настало а Росия не допустить до нарушеня прав застережених в договорах.

Льондон 10 грудня. Міністер справ внутрішних наміряє знову замкнути касу літератів і дневникарів та виточати процес членам управи каси.

Льондон 10 грудня. На виборчих зборах, на котрих льорд Динмор виступав за консерватившим кандидатом, прийшло до бурливих сцен. Участники зборів кликали заєдно: „Проч з льордами!“ і перериввали бесідникови. Кілька инших осіб, записаних до голосу не могли промавляти.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·38, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{30}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 8^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави рус. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8^{29}, 11^{33}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Михайло Скірка
римар і сїдельник
у Віднu III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сїдел і всякої упряжі для копий, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цїнах оригінальних.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.

Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценїчний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне. бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониский: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дївчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні Е. Хоминьского під зарядом І. Недоцака. (Телефона ч. 527).